

Sygn. akt II UK 536/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku P. W. Sp. z o.o.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W.
z udziałem zainteresowanych: K. K. i K. P.
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 kwietnia 2013 r.

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z 18 kwietnia 2013 r. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargę do rozpoznania wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „dotyczącego wykładni pojęcia podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie, czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć podleganie ustawodawstwu i podlegania ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Sąd Najwyższy w wyroku z 2 października 2013 r., II UK 170/13, miał okazję odnieść się do przedstawionej przez skarżącego kwestii. Wnioskodawca był zresztą i w tamtej sprawie wnoszącym skargę.

We wskazanym wyroku Sąd stwierdził, między innymi, że z art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 wynika, że osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę. Przepisy dotyczące delegowania znajdują zastosowanie również w przypadkach zatrudniania pracownika w celu delegowania, jeśli bezpośrednio przed delegowaniem pracownik taki podlega ustawodawstwu państwa, z terytorium którego został delegowany (art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009). W świetle tego, co wyżej powiedziano, podleganie ustawodawstwu to posiadanie tytułu do ubezpieczenia w tym państwie członkowskim. W decyzji A2 (pkt 1) mowa jest natomiast o tym, że dla celów stosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, tytułem wskazówki, wymóg, do którego odnoszą się słowa „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia”, można uważać za spełniony, jeśli dana osoba podlega przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę. Krótsze okresy wymagać będą indywidualnej oceny w konkretnych przypadkach, z uwzględnieniem wszelkich innych występujących czynników. Wprawdzie Decyzja nie jest aktem normatywnym, ale jest traktowana jako źródło wykładni autentycznej przepisów rozporządzenia. I chociaż z jednej strony stwierdza się, że zaprezentowana w takich decyzjach wykładnia nie jest wiążąca (por. wyroki ETS: z dnia 5 grudnia 1967 r. Nr 19/67 w sprawie Bestuur der sociale Verzekeringsbank c. Van der Vecht

i z dnia 14 maja 1981 r. Nr 98/80 w sprawie Giuseppe Romano c. Institut national d'assurance maladie - invalidite), to z drugiej strony interpretacja rozporządzenia przez Komisję jest akceptowana w praktyce, czego przykładem jest orzecznictwo ETS (por. wyroki z dnia 26 stycznia 2006 r., C-2/05 w sprawie Rijkdienst voor Sociale Zekerheid c. Herbosch Kiere i z dnia 10 lutego 2000 r., C-202/97 w sprawie Fitzwilliam; także T. Bińczycka - Majewska, Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej, Zakamycze 1999 r., s. 487 i następne). Chociaż bowiem uprawnienia w zakresie wykładni są wykonywane bez uszczerbku dla władz, instytucji i osób zainteresowanych do korzystania z procedur i sądownictwa przewidzianych przez ustawodawstwo Państw Członkowskich, to nie stoi jednak na przeszkodzie możliwości przyjęcia przez sąd krajowy interpretacji przepisów rozporządzenia zaprezentowanej w Decyzji i powołania jej w uzasadnieniu swego orzeczenia. Stąd zarzuty skarżącej odnoszące się do nieprawidłowej wykładni art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, przez przyjęcie, że podleganie ustawodawstwu bezpośrednio przed delegowaniem oznacza objęcie systemem zabezpieczenia społecznego państwa wysyłającego przez co najmniej miesiąc poprzedzający to delegowanie, uwzględnione być nie mogą. Dodać do tego jednak należy, że bez względu na to, jak rozumieć zwrot „bezpośrednio przed delegowaniem”, czy tak, jak to wyjaśniono w decyzji A2, czy też jako dłuższy okres czasu, z pewnością okresu pięcioletniego, dzielącego ostatni okres podlegania przez zainteresowaną polskim ubezpieczeniom społecznym od dnia jej delegowania do Francji nie można uznać za bezpośrednio poprzedzający to delegowanie już z uwagi na samo językowe znaczenie słowa „bezpośrednio” („tuż obok czegoś”).

Nie można uznać, iż zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli skarżący nie uzasadni tego, np. przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienia SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl., podobnie SN w postanowieniu z 25 sierpnia 2004 r., I PZP 4/04, Wspólnota 2004/19/54).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

